

Arrest

nr. 215 665 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 januari 2019 waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019 om 16 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DOREN, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 december 2005, verklaart er zich op 28 december 2005 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 10 juli 2007 besliste de Raad in zijn arrest nr. 627 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 24 september 2009 wordt er ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit tot terugwijzing getroffen. Dit besluit werd aan verzoeker betekend op 7 oktober 2009.

1.4. Op 11 februari 2014 werd verzoeker teruggeleid naar Erbil, Noord-Irak.

1.5. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België opnieuw binnenkwam in 2015, verklaart er zich op 18 december 2015 een tweede maal vluchteling.

1.6. Op 31 januari 2017 besliste de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In s' Raads arrest nr. 204 009 van 18 mei 2018 werd verzoekers beroep tegen voormelde beslissing van 31 januari 2017 verworpen.

1.7. Op 28 september 2018 treft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Bij arrestnr. nr. 210 737 van 10 oktober 2018 werd de vordering tot schorsing die ingediend werd bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

1.8. Op 22 november 2018 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

1.9. Op 11 december 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per drager op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

1.10. Op 18 december 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag gezinshereniging in als ouder van een Belgisch minderjarig kind. Hij wordt daarbij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

1.11. Bij arrestnr. 214 476 van 20 december 2018 verwerpt de Raad het beroep dat werd ingediend tegen de in punt 1.9. bedoelde beslissing werd ingediend.

1.12. Op 17 januari 2019 treft de verwerende partij een beslissing waarbij de in punt 1.10. bedoelde aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen. Tevens wordt hierin gesteld dat de afgifte van het attest van immatriculatie als onbestaande dient beschouwd te worden.

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“S., K. I. Nationaliteit Irak Geboren op 01.04.1988 Verblijvende te CIM NN. 088040151174

Op 18/12/2018 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als ouder van een Belgisch minderjarig kind, de genaamde V.P. N.K.W. RR : 160630022754

Overwegende dat u dd. 24/09/2009 het voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, u betekend op 07/10/2009 en dewelke in werking treedt dd. 13/12/2013, dag van uw vrijstelling uit de gevangenis; Overwegende dat dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing geldig is tot 12/12/2023; Overwegende dat een Ministerieel Besluit tot terugwijzing, in tegenstelling tot een teruggedrijving en een bevel het grondgebied te verlaten dewelke onmiddellijke maatregelen betreffen, een veiligheidsmaatregel betreft voor de toekomstige binnenkomst, verblijf en vestiging, tenzij de maatregel opgeschort of opgeheven werd, of de termijn van 10 jaar verliep; dat het feit geband te zijn gedurende een periode van 10 jaar een obstakel voor de administratie inhoudt om een toegang toe te staan of een machtiging tot verblijf te verlenen; dat de wetgever in casu voorzag dat de maatregel opgeschort / opgeheven dient te zijn teneinde de maatregel haar effect verliest, en zolang de maatregel niet opgeheven werd, de administratie geen verblijf of vestiging kan toestaan (zie Raad van State, arrest n° 218401 van 09.03.2012); Overwegende het feit onderworpen te zijn aan een Ministerieel Besluit tot

terugwijzing dewelke noch opgeschort och opgeheven is en een verbod tot binnenkomst in het Rijk gedurende 10 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied niet toegestaan is, en het verwerven van enig verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is; Overwegende dat u noch de opschorting noch de opheffing van uw Ministerieel Besluit tot terugwijzing heeft bekomen, kan u niet toegelaten of aanvaard worden tot een verblijf in België; Overwegende dat u geen elementen aanbrengt van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en Uw kind waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekomen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw kind:

Uit het dossier blijkt dat het kind verblijft bij de moeder van het kind, de genaamde V.P. H.° 16/09/1984 van Belgische nationaliteit en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor uw kind te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Integendeel zij woont samen met het kind in bij haar ouders, zodat het niet ontbreekt aan enige opvang voor het kind en dat zij voldoende is omringd door familieleden. Het feit dat er een overeenkomst betreffende de verblijfsregeling en de onderhoudsbijdrage is afgesloten op 30/09/2018 tussen u en de moeder van het kind, waarbij het kind bij u mag verblijven tijdens de weekends en in vakantieperiodes en dat u onderhoudsgeld van 200 euro zal betalen is geen reden om u het verblijf toe te kennen. Integendeel u bent immers in illegaal verblijf en gelet op het feit dat het door u erkende kind werd geboren in een periode dat u wist dat, gezien het geldende terugwijzingsbesluit, het duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven met het kind op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Bovendien is het niet overtuigend dat u in staat zou zijn om 200 euro onderhoudsgeld te betalen. U bent reeds sedert 07/2/2018 niet langer tewerkgesteld bij de firma ASAP. BE NV en er zijn geen aanwijzingen in uw dossier dat u recentelijk tewerkgesteld was. Verder dient opgemerkt te worden dat de overeenkomst is afgesloten op het moment dat u reeds was opgesloten in het gesloten centrum van Vottem namelijk op 29/09/2018 (vermeld op de bijlage 13 septies van 28/09/2018). Verder zijn er in uw dossier een getuigenverklaring van de moeder dd. 16/10/2018 terug te vinden waarin zij verklaart dat u nog contact hebt onderhouden met uw zoon, een verklaring van het kinderdagverblijf Bambini dat u regelmatig uw kind komt brengen en halen en een attest van het gesloten centrum van Merksplas dat u op 05/01/2019 bezoek heeft gehad van uw zoon en zijn moeder. Dat u nog contact heeft met uw zoon wordt niet betwist, maar het kind nu en dan eens zien is onvoldoende om te spreken van een afhankelijkheidsrelatie. Daarnaast zijn er nog foto's terug te vinden waarop mogelijks u en uw kind te zien zijn, maar dit zijn verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Van foto's valt ook niet af te leiden wat de werkelijke band is tussen u en uw zoon.

Overwegende dat uit het bovenstaande niet blijkt dat uw zoon buitengewoon afhankelijk is van u waardoor uw aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met het kind, echter nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat uw kind verder zou kunnen verblijven in België. Uw zoon is nog jong om eventueel het contact later terug te herstellen, is omringd door familie en kan in België verder verblijven alwaar er voldoende ondersteuning is (van medische tot opvang) waarvan de moeder evengoed gebruik kan van maken als alle andere inwoners van België om jullie zoon alle kansen te bieden om zijn ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw zoon aan u in het buitenland. Minstens tot op het moment dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of u de termijn van de inreisverbod hebt gerespecteerd en u legaal kan terugkeren naar België. Overwegende dat de aanvraag gezinshereniging, ingediend dd.18/12/2018, niet in overweging kan worden genomen en dat de afgifte van het attest van immatriculatie dient te worden beschouwd als onbestaande; Als gevolg hiervan dient u het bevel om het grondgebied te verlaten van 28/09/2018 dewelke u is betekend dd. 28/09/2018 op te volgen alsook het inreisverbod vervat in het Ministerieel Besluit tot terugwijzing dewelke in werking is getreden de dag van uw vrijlating dd 13/12/2013;"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “belang” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie die de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing is benadeeld en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is.

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

2.2. Te dezen dient gewezen te worden op artikel 39/79, §1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”.

2.3. Het wordt ter terechtzitting niet betwist dat verzoeker de vader is van een Belgisch minderjarig kind. Het wordt ter terechtzitting evenmin betwist dat verzoeker op grond van deze hoedanigheid een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit op grond van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.4. De vraag rijst of de bestreden beslissing is te beschouwen als zijnde een “*beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter*”, zoals bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet. Indien deze vraag bevestigend dient te worden beantwoord, dringt de vaststelling zich immers op dat gelet op artikel 39/79, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen mag worden uitgevoerd. In dit geval is de vordering tot schorsing onontvankelijk. De Raad ziet niet in welk belang verzoeker kan ontlennen aan de schorsing van de bestreden beslissing door de Raad als de tenuitvoerlegging van de in punt 1.7. bedoelde beslissing reeds van rechtswege geschorst is op grond van artikel 39/79, §1, eerste lid, *juncto* tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet.

2.5. *Prima facie* is de Raad in deze van oordeel dat – rekening houdende met rechtspraak van de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) die aangeeft dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen – de bestreden beslissing wel degelijk dient te worden beschouwd als zijnde een beslissing die valt onder artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de Vreemdelingenwet. In dit verband wijst de Raad ook nog op zijn arrest met drie rechters nr. 161 497 van 8 februari 2016, waarin werd overgegaan tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake de problematiek van vreemdelingen die onder inreisverbod staan en

vervolgens, tijdens hun verblijf op het Belgische grondgebied, een aanvraag tot gezinshereniging als familielid van een Belg richten tot het bestuur. Ook in het voormeld arrest nr. 161 497 van 8 februari 2016 nam de Raad reeds het standpunt in dat de hangende beroepen tegen de beslissingen tot het niet in aanmerking nemen van de aanvragen om gezinshereniging van rechtswege schorsend zijn. Hierbij werd verwezen naar artikel 39/79, §1, 8° van de Vreemdelingenwet en naar de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. De Raad merkt terloops nog op dat de gevolgen van een inreisverbod te vergelijken zijn met de gevolgen van een ministerieel besluit van terugwijzing waaraan verzoeker onderhevig is. Dit onderkent de verwerende partij in de bestreden beslissing gezien ze hierin verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018- waarin de bovenvermelde prejudiciële vragen beantwoord werden- en hierover ook motiveert. Vermits de aanhef van artikel 39/79, §1, van de Vreemdelingenwet ook stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, waaronder de beslissing bedoeld in artikel 39/79, tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen mag worden uitgevoerd, en de termijn voor het indienen van een beroep thans nog loopt, dient geconcludeerd te worden dat de ingediende vordering tot schorsing onontvankelijk is.

2.6. Ter terechtzitting schaaft de verzoekende partij zich achter het standpunt van de Raad. De verwerende partij verklaart ter terechtzitting dat ze zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad.

2.7. Dit alles leidt tot de verwerping van de vordering tot schorsing.

2.8. Gezien de vordering tot schorsing onontvankelijk is om bovenvermelde redenen dient er geen uitspraak meer gedaan te worden over de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, dit om een andere reden.

2.9. De Raad benadrukt voor de duidelijkheid dat de verwerping van de vordering tot schorsing niet betekent dat verzoeker verwijderd mag worden van het Belgisch grondgebied. De tenuitvoerlegging van de in punt 1.7. bedoelde beslissing is op grond van artikel 39/79, §1, eerste lid, 1° *juncto* tweede lid, 8°, van de Vreemdelingenwet geschorst, dit tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de bestreden beslissing vastgestelde termijn en gedurende de behandeling van dit beroep.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. EKKA